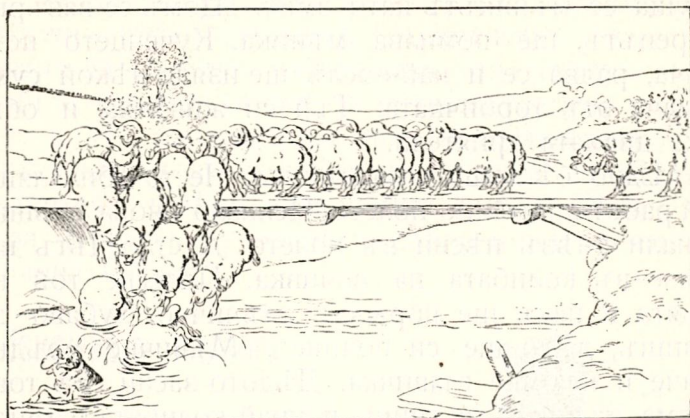

Откарано стадо по кавалъ се връща.

Стоянъ мами си думаше:
„Майно ле, стара майчице,
Менъ сж ме бѣда бѣдили,
Бѣдили и укривили,
Че лѣтъ ходя хайдутинъ,
А зимѣ ходя по мехни . . .

Стадо ми за бегликъ зеха
И го отсрѣща пратиха,
Прѣзь Дунавъ, мамо, вѣвъ Влашко,
Вѣвъ Влашко и вѣвъ Богданско.

Пусни ми, мамо, Иванча,
Че знае с' кавалъ да свири,
Стадото дано измами, —
На двѣ ще да го дѣлиме . . .“.

Пустнала ѝ мама Иванча,
На край Дунава отиде,
Че на бѣлъ камъкъ поседна,